Pregaria.cat

Entrada

Sóc feliç

La tarda ja començava a declinar i els dos amics es van asseure al costat de la “font dels ocells”, que rajava generosa i sorollosa. El gran era un monjo del monestir veí. El jove era el nét d’un antic amic del monjo. Estava a punt d’acabar els estudis d’enginyeria de telecomunicacions.

Després d’una estona de silenci, en la qual tot semblava que anava amb una lentitud amable i plena, el venerable religiós li mira als ulls i li diu: “sí, sóc feliç. Em preguntaràs el com i el perquè. Només et donaré una sola resposta.

“***La salvació que Jesús ens ha dut és present ara, i per tant el que serà, ja és. No desitjo res més*** *“.*

Llarg silenci. Es va fent una mica tard. Se senten les campanes que toquen a l’oració. Tornen cap al monestir i s’acomiaden.

El jove, l’Ernest, té fama de conduir molt ràpid. Però aquella tarda complia tots els detalls de la conducció perfecta. Respectava tots els senyals. Cedia el pas als que venien amb les presses de sempre, com escapant-se de la pròpia vida. Ni tan sols havia posat música. Anava desgranant les paraules del monjo, amic del seu avi, que abans de sortir li havia advertit: “Mira, Ernest, aquest monjo parla poc i mira molt, però si et diu alguna cosa, pensa que no improvisa. Anàvem junts als jesuïtes i el conec molt bé. Segur, que el que et digui ho ha meditat mil vegades “.

Mentre sopava amb la colla encara estava impressionat pel que havia sentit a “la font dels ocells”. Bromes, directes i indirectes, bones dosis de beguda, (ep!menys els conductors, tota la gresca del món, un ambient fantàstic. L’Ernest pensava: “què deu haver fet el monjo a l’hora de sopar, que serà cap a les 7 o a les 8 del vespre? També ara se sentia feliç? “.

Feia ja hores que al el monestir hi havia un silenci absolut. A la cel·la del monjo: una llàntia encesa, i ell assegut a la cadira havia quedat mig dormit amb un llibre a la mà. Obre els ulls, mira el rellotge i eren tres quarts de dotze: “Senyor, ja ho veus, ara sí que puc dir que m’he fet gran, i no que m’estic fent gran. Bona nit, Déu meu, i no deixis de protegir aquell nét del Pep . Amén “

I tu, has pensat que la felicitat no és un tema de futur, sinó de present?. Ets feliç? T’arriba també ara la salvació de Jesús o encara haurà d’esperar ?